

Warszawa, 16 lutego 2018 r.

MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU

DLI.3.6620.9.2017.KS.13
NK: 23447/18

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*”, oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1812, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą przesyłową*”, po rozpatrzeniu odwołania Pani Elżbiety Radke, Pana Ryszarda Radke oraz Pana Piotra Rosińskiego od decyzji Wojewody Wielkopolskiego Nr 4/2017 z dnia 28 sierpnia 2017 r., znak: IR-III.747.3.2017.11, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec-Pątnów” w ramach zadania inwestycyjnego pn.: „Budowa linii 400 kV Pątnów-Jasiniec-Grudziądz”, polegającej na budowie dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec – Pątnów na odcinku położonym na terenie miasta Konin oraz gmin Ślesin i Skulsk o łącznej długości ok. 13,46 km, w tym 0,18 km w mieście Konin, 7,86 km w gminie Ślesin i 5,42 km w gminie Skulsk wraz z usunięciem kolizji z infrastrukturą techniczną (liniami elektroenergetycznymi niskiego, średniego i wysokiego napięcia),

I. Uchylam zaskarżoną decyzję w części dotyczącej, znajdującego się na stronie 23, zapisu stanowiącego treść pkt IX określającego termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń,

i orzekam w tym zakresie poprzez odmowę określenia terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń.

II. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji:

– tabelę znajdującą się w pkt VIII.1, dotyczącym oznaczenia nieruchomości, w stosunku do których ogranicza się sposób korzystania – w zakresie działki nr 80/2, arkusz 1, z obrębem 0031 Szyszyn (strona 16),

– znajdujący się na stronie 23, w wierszach 1-2, licząc od góry strony, zapis:

„2. Odmawiam ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z dz. o nr. ewid. 83/1 ark. 1 obr. 0031 Szyszyn, stanowiącej teren pokryty powierzchniowymi wodami płynącymi.”,

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, na stronie 16, w tabeli, znajdującej się w pkt VIII.1, dotyczącym oznaczenia nieruchomości, w stosunku do których ogranicza się sposób korzystania, nowego zapisu:

		80/2	KN1N/00039194/2	5167 Budowa linii 400 kV (w tym: montaż przewodów z osprzętem)
--	--	------	-----------------	---

		83/1	-	117 Budowa linii 400 kV (w tym: montaż przewodów z osprzętem)
--	--	------	---	--

III. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 17 lipca 2017 r., znak: O-IF/PP/21694/2017, zmienionym i uzupełnionym w trakcie prowadzonego postępowania, spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie -Jeziornie, zwana dalej „*inwestorem*”, reprezentowana przez Pana Przemysława Puchtę, wystąpiła do Wojewody Wielkopolskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej polegającej na budowie dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec – Pątnów w ramach zdania inwestycyjnego pn.: „Budowa linii 400 kV Pątnów – Jasiniec – Grudziądz”, wraz z niezbędną przebudową infrastruktury technicznej na wskazanych działkach na terenie miasta Konin oraz gmin Ślesin i Skułek, w powiecie konińskim, w województwie wielkopolskim.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z ww. wniosku, Wojewoda Wielkopolski wydał w dniu 28 sierpnia 2017 r. decyzję Nr 4/2017, znak: IR-III.747.3.2017.11, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec-Pątnów” w ramach zadania inwestycyjnego pn.: „Budowa linii 400 kV Pątnów-Jasiniec-Grudziądz”, polegającej na budowie dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec – Pątnów na odcinku położonym na terenie miasta Konin oraz gmin Ślesin i Skułek o łącznej długości ok. 13,46 km, w tym 0,18 km w mieście Konin, 7,86 km w gminie Ślesin i 5,42 km w gminie Skułek wraz z usunięciem kolizji z infrastrukturą techniczną (liniami elektroenergetycznymi niskiego, średniego i wysokiego napięcia), zwaną dalej „*decyzją Wojewody Wielkopolskiego*”.

Od *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* odwołanie do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli Pani Elżbieta Radke, Pan Ryszard Radke, Pani Magdalena Radke, Pan Paweł Radke, Pan Piotr Rosiński oraz Pan Stanisław Kwiatkowski.

W związku z faktem, że postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych dla ww. inwestycji nie dotyczy interesu prawnego Pani Magdaleny Radke i Pana Pawła Radke, odrębną decyzją, wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 *kpa*, organ odwoławczy umorzył postępowanie odwoławcze w zakresie wniesionego przez ich odwołania.

Ponadto w związku z tym, że Pan Stanisław Kwiatkowski cofnął wniesione odwołanie od *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, organ odwoławczy odrębną decyzją umorzył postępowanie odwoławcze w zakresie wniesionego przez niego odwołania.

W niniejszym postępowaniu odwoławczym organ II instancji rozpatrzył zatem odwołanie od *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* wniesione przez Panią Elżbietę Radke, Pana Ryszarda Radke oraz Pana Piotra Rosińskiego.

W odwołaniu z dnia 14 września 2017 r. [nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo pocztowe*”, w dniu 16 września 2017 r.], Pani Elżbieta Radke, Pan Ryszard Radke oraz Pan Piotr Rosiński, jako mieszkańcy gminy Ślesin, oznajmili, iż „w dalszym ciągu podtrzymują swoje negatywne stanowisko” w stosunku do *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Skarżący zarzucili, iż nie zostały z nimi przeprowadzone żadne rozmowy i czują się „opuszczeni”. Zdaniem skarżących, Burmistrz Miasta i Gminy Ślesin w żaden sposób nie wykazał zainteresowania „stroskanymi mieszkańcami” i wyraził zgodę na poprowadzenie linii elektroenergetycznej w bliskiej

odległości od ich domu, „powodując” tym samym spadek wartości nieruchomości stanowiącej ich własność.

Skarżący wskazali, iż przebieg linii elektroenergetycznej został ustalony bez poinformowania stron oraz bez konsultacji społecznych. Zdaniem skarżących, informacja zawarta na stronie 28 *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, że przedmiotowa inwestycja „była szeroko analizowana”, jest nieprawdziwa, gdyż nie odbyła się żadna debata publiczna, co – według skarżących – „można potwierdzić w rozmowie ze społeczeństwem”. Odnosząc się natomiast do stwierdzenia zawartego w zaskarżonym rozstrzygnięciu, że wariant inwestycji wybrano „we współpracy z władzami gminy” oraz „ważąc interesy mieszkańców”, skarżący stwierdzili, że „w gminie po prostu dobito targu kosztem krzywdy tych, których to dotyczy”, gdyż ich interes na pewno nie został w tej sytuacji wzięty pod uwagę.

Skarżący podkreślili, iż z decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy Nr 9/2017 z dnia 17 marca 2017 r., znak: WOO.4202.1.2016.ADS.38, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla wariantu realizacyjnego przedsięwzięcia pn.: „Budowa dwutorowej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec – Pątnów oraz budowa rozdzielni 400 kV w stacji 220/110 kV Jasiniec”, zwanej dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*”, „można wyczytać, że jest to inwestycja mająca niekorzystny wpływ na środowisko”, a mieszkańcy zostali „niedostatecznie zawiadomieni” o jej wydaniu. Skarżący oznajmili, że aby udowodnić powyższe twierdzenie zmuszeni będą wystąpić na drogę sądową.

Ponadto, skarżący zaznaczyli, że ogromnie dziwi ich stwierdzenie zawarte na stronie 28 *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, „że postępowanie dotyczące ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, jest postępowaniem prowadzonym z wniosku Wnioskodawcy, do którego należy ustalenie przebiegu projektowanej linii elektroenergetycznej”. O przebiegu inwestycji oraz przyjętych rozwiązaniach technicznych decyduje zatem wyłącznie wnioskodawca. Powyższe – w ocenie skarżących – prowadzi do wniosku, że *inwestor* „sam sobie wydaje pozwolenie”. Według skarżących jest to przejaw bezprawia.

Cytując fragment uzasadnienia *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* zawarty na stronie 29, że „obowiązujące przepisy prawa nie wymagają ani od inwestora ani od organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji uzyskania zgody właścicieli nieruchomości na realizację inwestycji”, skarżący postawili pytanie o sens informowania stron postępowania przez organ I instancji o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wnoszenia uwag. Skarżący nie zgodzili się ponadto z twierdzeniem zawartym w zaskarżonym rozstrzygnięciu, iż ocena aspektów negatywnego oddziaływania inwestycji w kontekście prowadzenia działalności rolniczej i zdrowia ludzi nie jest przedmiotem postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji.

Skarżący podnieśli, iż wnieśli odwołanie „do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie”. Skarżący postawili dodatkowo pytanie o to, kto zagwarantuje, że „normy będą dotrzymane” oraz „na co przyda się analiza porealizacyjna oddziaływań” w przypadku niedotrzymania norm. Skarżący wskazali, iż w dniach 25-27 sierpnia 2017 r. brali czynny udział w Ogólnopolskiej Konferencji w Opolu pt. „Wyzwania współczesnej energetyki”, podczas której uzyskali informacje, iż „nie jest wskazane zamieszkiwanie w odległości około 57 m od środka osi linii z wielu powodów. A nawet 200 m nie jest odległością zadowalającą”. Skarżący zaznaczyli, że nie wyobrażają sobie życia w tak bliskiej odległości od linii elektroenergetycznej i nie mogą zgodzić się na to, by lekceważono ich i ich życiowy dorobek, gdyż chcą spokojnie pracować i „absolutnie nie chcą oddać swojej nieruchomości za bezcen”.

Skarżący wskazali również, że proponowali *inwestorowi* wykupienie nieruchomości stanowiącej ich własność, jednak *inwestor* nie zareagował na ww. propozycję.

Dodatkowo, Pan Piotr Rosiński oświadczył, że jako rolnik, na nieruchomości którego zostały zlokalizowane słupy oraz linia elektroenergetyczna, „podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w poprzednich odwołaniach”. Skarżący stwierdził, że nie wyraża zgody na budowę linii elektroenergetycznej i słupów oraz absolutnie nie zgadza się z proponowanym odszkodowaniem.

Wyżej opisane odwołanie wniesiono w terminie.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Inwestycji i Rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 94, ze zm.) – jest obecnie Minister Inwestycji i Rozwoju, zwany dalej „*Ministrem*”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego Minister Inwestycji i Rozwoju rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Wielkopolskiego, w tym zbadął poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność wydanej przez niego *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, jak również rozpoznał zarzuty podniesione przez skarżących.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wystąpiła do Wojewody Wielkopolskiego spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie, reprezentowana przez Pana Przemysława Puchtę. Projektowana inwestycja mieści się w wykazie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych określonych w załączniku do *specustawy przesyłowej*, w którym pod pozycją numer 18 wskazano inwestycję pn.: „Budowa linii 400 kV Pątnów – Jasiniec – Grudziądz”.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 *specustawy przesyłowej* wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawierał:

1. określenie linii rozgraniczających teren objęty wnioskiem, opracowanych geodezyjnie i przedstawionych na kopii mapy do celów projektowych w skali 1:2000,
2. określenie zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojeniu terenu, a także analizę powiązania inwestycji z uzbrojeniem terenu,
3. charakterystykę planowanej inwestycji obejmującą określenie:
  - a) zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie uzbrojenia terenu,
  - b) planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu,
  - c) charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji,
4. decyzję o *środowiskowych uwarunkowaniach*,
5. wskazanie nieruchomości lub jej części, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, w stosunku do której decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*,
6. opinie, o których mowa w art. 4 ust. 2 *specustawy przesyłowej*,
7. uzgodnienia zarządców dróg publicznych.

Mając na uwadze, iż w ramach inwestycji objętej ww. wnioskiem nie jest przewidziana budowa stacji elektroenergetycznej, *inwestor* nie był zobowiązany do przedłożenia map z projektem podziału nieruchomości, które tylko w części są położone w granicach terenu objętego wnioskiem, w tym terenu przeznaczonego pod budowę stacji elektroenergetycznej, sporządzonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.),

zwanej dalej „*ugn*”, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7 *specustawy przesyłowej*, jak również nie był zobowiązany do wskazania nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli jest prowadzona dla nieruchomości, na których jest planowana budowa stacji elektroenergetycznej, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 19 ust. 3 *specustawy przesyłowej* (art. 4 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*).

Wobec powyższego, *inwestor* we wniosku nie wskazał również ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, jeżeli dla nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta lub zbiór dokumentów i prawa te zostały w nich ujawnione. Wymóg uzyskania pozwolenia wodnoprawnego nie dotyczy obszaru objętego wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji ww. strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie przedmiotowej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, uznać należy, że zawiera on elementy wskazane w art. 4 ust. 1 i 2 *specustawy przesyłowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Wielkopolskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji Wojewoda Wielkopolski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag lub zastrzeżeń oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, wskazując miejsce, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Wielkopolski, pismem z dnia 28 lipca 2017 r., znak: IR-III.747.3.2017.11, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń w Wielkopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu, w Urzędzie Miasta i Gminy w Ślesinie, w Urzędzie Gminy Skulsk, w Urzędzie Miejskim w Koninie, na stronie internetowej Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu oraz w prasie o zasięgu ogólnopolskim – gazeta „Nasz dziennik” z dnia 1 sierpnia 2017 r.

W przedmiotowym obwieszczeniu organ I instancji zawarł oznaczenie nieruchomości lub ich części, objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

W toku postępowania prowadzonego przez Wojewodę Wielkopolskiego zastrzeżenia odnośnie lokalizacji ww. inwestycji wniósł Pan Stanisław Kwiatkowski.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Wielkopolski wydał w dniu 28 sierpnia 2017 r. decyzję Nr 4/2017, znak: IR-III.747.3.2017.11, o ustaleniu lokalizacji ww. strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji organ I instancji ustosunkował się do zarzutów wniesionych przez Pana Stanisława Kwiatkowskiego.

Stosownie do art. 25 ust. 1 *specustawy przesyłowej* decyzja Wojewody Wielkopolskiego podlega natychmiastowemu wykonaniu. Zgodnie z art. 8 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, projekt powyższej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*”.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Wielkopolski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w Wielkopolskim

Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu, w Urzędzie Miasta i Gminy w Ślesinie, w Urzędzie Gminy Skulsk, w Urzędzie Miejskim w Koninie, na stronach internetowych ww. urzędów, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim – gazeta „Nasz dziennik” z dnia 4 września 2017 r.

Właściciele i użytkownicy wieczystych nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Wielkopolskiego* organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia wysłanego na adres wskazany w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* (z zastrzeżeniem uchybień, o których będzie mowa poniżej) czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 8 *specustawy przesyłowej*.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej. Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Analizując *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* organ odwoławczy stwierdził, iż organ I instancji w pkt IX wyznaczył termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 9 *specustawy przesyłowej*, na 120 dzień od dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej stanie się ostateczna.

Natomiast zakresem *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* objęte są działki, w stosunku do których sposób wykonywania prawa własności został jedynie ograniczony poprzez zapewnienie *inwestorowi* prawa do wejścia na ich teren celem wykonania niezbędnych robót budowlanych, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Jak stanowi o tym art. 1 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, określone w niej zostały zasady i warunki przygotowania oraz realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz źródła ich finansowania. Inwestycje tego rodzaju zostały zaliczone w art. 3 tej ustawy do celów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121, z późn. zm.), zwana dalej „*ustawą o gospodarce nieruchomościami*”. W uzasadnieniu projektu *specustawy przesyłowej* wskazano, że inwestycje w zakresie elektroenergetyki będą korzystały z priorytetowej, przyspieszonej ścieżki pozyskiwania decyzji i zezwoleń niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Pośród celów nowej regulacji wymieniono ograniczenie ilości pozwoleń niezbędnych do rozpoczęcia inwestycji oraz skrócenie czasu trwania procedur niezbędnych do uzyskania wymaganych decyzji (zob. uzasadnienie projektu *specustawy przesyłowej*, <http://www.sejm.gov.pl>). Z analizy uzasadnienia projektu *specustawy przesyłowej* wyraźnie wynika dążenie twórców tego aktu prawnego do przyspieszenia i usprawnienia postępowania w przedmiocie lokalizacji oraz realizacji inwestycji elektroenergetycznych.

Podstawą realizacji tego rodzaju przedsięwzięcia jest decyzja o ustaleniu strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, która powinna zostać wydana w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku (art. 6 ust. 1 *specustawy przesyłowej*). W art. 8 ust. 1 *specustawy przesyłowej* wymienione zostały elementy, jakie decyzja ta powinna zawierać. Należą do nich m.in. oznaczenie nieruchomości, na których jest planowana budowa stacji elektroenergetycznej (art. 8 ust. 1 pkt 7 *specustawy przesyłowej*) oraz nieruchomości, przez które urządzenia przesyłowe mają przebiegać (art. 8 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*). O ile w odniesieniu do pierwszej kategorii nieruchomości ustawodawca w art. 19 ust. 3-5 *specustawy przesyłowej* przewidział skutek w postaci przeniesienia prawa własności na rzecz Skarbu Państwa, o tyle w przypadku drugiej kategorii, stanowi on w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* o ograniczeniu tego prawa poprzez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. W tym zakresie ustawodawca ustanowił także odesłanie do art. 124 ust. 2 i 5-8 *ugn*.

Ustanowienie dwóch odrębnych kategorii nieruchomości, na których realizowana jest inwestycja polegająca na budowie sieci przesyłowej, w tym innych form władania nimi, nakazuje przyjęcie

odmiennych regulacji dotyczących warunków korzystania z nich przez inwestora przy wykonywaniu prac budowlanych. Odnoszą się one m.in. do obowiązku ustanowienia terminu udostępnienia nieruchomości, o którym stanowi art. 8 ust. 1 pkt 9 *specustawy przesyłowej*, dotyczącego nieruchomości podlegających wydaniu lub opróżnieniu.

Należy odróżnić od siebie obowiązek wydania nieruchomości, o którym wprost stanowi art. 8 ust. 1 pkt 9 *specustawy przesyłowej*, od udostępnienia jej celem wykonania czynności polegających na założeniu i konserwacji urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej. O tej formie władania nieruchomością, która nie prowadzi wszakże do przejęcia prawa własności nad nią, stanowi art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* w zw. z art. 124 ust. 6 *ugn*. Z art. 124 ust. 6 *ugn* nie wynika, jakoby decyzja wydawana na tej podstawie musiała zawierać termin udostępnienia nieruchomości. Wprost przeciwnie, w orzecznictwie sądownoadministracyjnym wskazano, że wyznaczenie terminu na tej podstawie nie znajduje oparcia w przepisach prawa (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt I OSK 774/15, Legalis nr 1486340 i z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt I OSK 2872/15, Legalis nr 1511379).

Wobec powyższego, termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, wynikający z art. 8 ust. 1 pkt 9 *specustawy przesyłowej*, dotyczy tych nieruchomości, co do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek określony w art. 19 ust. 3-5 tej ustawy. Takie stanowisko jest zgodne z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyroki z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 1956/17, Legalis nr 1693868, z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 1928/17, Legalis nr 1692277, z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt II OSK 1858/17 i z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt II OSK 847/17, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Błędne zatem w tym względzie jest orzeczenie w pkt IX zaskarżonej decyzji, 120-dniowego terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń.

Uchybienie w postaci braku możliwości określenia w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej terminu z art. 8 ust. 1 pkt 9 *specustawy przesyłowej*, w stosunku do nieruchomości wskazanych w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, w ocenie *Ministra*, winno skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji w tym zakresie i odmową określenia takiego terminu. Organ odwoławczy uchyla bowiem zaskarżoną decyzję w części i rozstrzyga sprawę w tym zakresie co do istoty, jeżeli dojdzie do przekonania, że zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa w określonej części. Decyzja jest zaś nieprawidłowa, gdy postępowanie wyjaśniające lub tylko sama ocena zaskarżonej decyzji (jej części) wykazały, że narusza ona przepisy prawa materialnego albo jest niezasadna.

Konsekwencją przedstawionego powyżej stanowiska jest – dokonana na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* – zmiana, szczegółowo określona w punkcie I niniejszej decyzji.

Dokonanie ww. zmiany czyni zadość wnioskowi *inwestora* zawartemu w piśmie z dnia 4 stycznia 2018 r., znak: O-IP/KM/324/2018, o uchylenie *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* w jej pkt IX. Uzasadnienie ww. wniosku *inwestora* jest zgodne z argumentacją przedstawioną przez *Ministra* w niniejszej decyzji.

Analizując dalej zaskarżoną *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* organ odwoławczy stwierdził, iż organ I instancji w pkt VIII.2 błędnie odmówił ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z działki nr 83/1, arkusz 1, z obrębu 0031 Szyszyn, stanowiącej teren pokryty powierzchniowymi wodami płynącymi.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

W myśl art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, w odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń, wojewoda w decyzji o ustaleniu

lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczy sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Przepisy art. 124 ust. 2 i 5-8 *ugn*, stosuje się odpowiednio.

Specustawa przesyłowa wprost odnosi się jedynie do problematyki etapu realizacyjnego wobec dróg publicznych, bowiem zgodnie z art. 11 ust. 3 *specustawy przesyłowej*, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej jest wiążąca dla właściwych organów w zakresie wydawania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym uzbrojenia terenu, wchodzącego w skład tej inwestycji. W odniesieniu do gruntów Skarbu Państwa, na których znajdują się wody śródlądowe, brak jest natomiast w *specustawie przesyłowej* jakichkolwiek regulacji etapu realizacyjnego. Skłania to do stwierdzenia, że zajęcie terenu wód płynących nastąpi na zasadach ogólnych, jako wykonanie decyzji ustanawiającej ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości, przy czym w każdym przypadku możliwe będzie zawarcie z zarządcą terenu odpowiednio porozumienia w tym zakresie (jako dobra praktyka inwestycyjna pomiędzy inwestorami publicznymi). Tereny wód płynących nie podlegają bowiem szczególnej ochronie administracyjnej, brak zatem podstawy prawnej do uznania, że *inwestor* obciążony jest w tym zakresie obowiązkami, które wprost z przepisów prawa nie wynikają.

Zdaniem *Ministra*, przywołany w uzasadnieniu *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* przepis art. 20 ust. 6a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1121), nie znajduje zastosowania w przypadku terenów wód płynących, gdyż przewiduje on zawarcie umowy użyczenia, która stanowić będzie podstawę do zajęcia ww. terenów. W realiach *specustawy przesyłowej* taką podstawą jest jednak rozstrzygnięcie obejmujące te nieruchomości dyspozycją art. 22 *specustawy przesyłowej*. Jednocześnie zauważyć należy, iż stanowisko Wojewody Wielkopolskiego w tym zakresie niezgodne jest z ww. celem *specustawy przesyłowej*, tj. przyspieszeniem i usprawnieniem postępowania w przedmiocie lokalizacji oraz realizacji inwestycji elektroenergetycznych.

Możliwość objęcia wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych nieruchomości stanowiących wody płynące skłania do stwierdzenia, że – jako położone w liniach rozgraniczających teren inwestycji – mogą być one przedmiotem skutków praworzeczowych tej decyzji. Zatem przepis art. 22 *specustawy przesyłowej* można zastosować do nieruchomości zajętych pod wody płynące.

Konsekwencją przedstawionego powyżej stanowiska jest – dokonana na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* – zmiana, szczegółowo określona w punkcie II niniejszej decyzji. Przedmiotowa korekta zaskarżonej decyzji, czyni zadość wnioskowi *inwestora* zawartemu w piśmie z dnia 10 stycznia 2018 r., znak: O-IP/PP/896/2018, o zmianę pkt VIII.2 *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* i ograniczenie w sposobie korzystania z działki nr 83/1, z obrębu 0031 Szyszyn.

Dokonując powyższych rozstrzygnięć *Minister* uznał, że nie naruszają one zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*. Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy stwierdził, że czyni ona zadość innym wymogom *specustawy przesyłowej* oraz że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną i ustaloną w punktach I i II niniejszej decyzji.

Rozpatrując odwołanie Pani Elżbiety Radke, Pana Ryszarda Radke oraz Pana Piotra Rosińskiego, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań. Niedopuszczalna jest również ocena przez ww. organy racjonalności, czy aspektów ekonomicznych i społecznych koncepcji przedstawionej przez inwestora.

To inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej decyduje o przebiegu inwestycji oraz o wielkości terenu niezbędnego dla realizacji inwestycji. Inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych.

Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji podlega zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy przesyłowej*. Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice.

Orzecznictwo sądownoadministracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1496, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie przesyłowej* wzorowanych m.in. na tej ustawie – nie pozostawia co do ww. zagadnienia jakichkolwiek wątpliwości (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt 3221/14 i z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16, z dnia 30 stycznia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2513/16 i z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W tym miejscu zasadnym jest także przywołanie stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10 – dotyczącym przepisów *specustawy drogowej* – zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi.

W ocenie organu odwoławczego przedstawiony powyżej pogląd Trybunału Konstytucyjnego znajduje zastosowanie również w zakresie zasad ustalania lokalizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Wobec powyższego, pismem z dnia 9 października 2017 r., znak: DLI.3.6620.9.2017.KS.3, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej poruszonych przez skarżących.

Pismem z dnia 20 października 2017 r., znak: O-IF/PP/32202/2017, *inwestor* odniósł się do uwag skarżących wskazując, iż w jego ocenie nie zasługują one na uwzględnienie.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał skarżącym przy piśmie z dnia 25 października 2017 r., znak: DLI.3.6620.9.2017.KS.5, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przegłądania akt sprawy.

W piśmie bez daty dziennej (nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe* w dniu 7 listopada 2017 r.), Pani Elżbieta Radke, Pan Ryszard Radke oraz Pan Piotr Rosiński odnieśli się do ww. stanowiska *inwestora* z dnia 20 października 2017 r. Skarżący

w piśmie tym przedstawili zastrzeżenia co do działania władz lokalnych oraz sposobu informowania mieszkańców gminy Ślesin o planowanej lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

W ww. piśmie skarżący poinformowali również, iż „w chwili kiedy zostało uchwalone Studium Zagospodarowania Przestrzennego, czy też podjęcie Uchwały o wyrażeniu zgody na Plan Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Ślesin”, pojawiła się osoba, która zawarła z właścicielami nieruchomości umowy, uzyskując w ten sposób pełnomocnictwa do działania „na ich korzyść” w sprawie dotyczącej linii elektroenergetycznej 400 kV. Skarżący wskazali, iż jak się później okazało – działania przez nią prowadzone były fikcją. Zdaniem skarżących, Burmistrz Ślesina oraz Rada Miasta i Gminy Ślesin doskonale wiedzieli o poczynaniach tej osoby, jednak nie zrobili nic, by jej przeszkodzić. W efekcie powyższego, skarżący stwierdzili, że jako właściciele nieruchomości zostali pozbawieni możliwości interweniowania w swojej sprawie.

Skarżący podkreślili, że gmina Ślesin to gmina o pięknym krajobrazie, o walorach turystycznych, bogatej florze i faunie, posiadająca zasoby źródeł geotermalnych. Zdaniem skarżących, „ogromne słupy i linie NN nie dodadzą jej splendoru”, lecz przeciwnie – wizerunek gminy „zubożeje”. Skarżący z całą odpowiedzialnością stwierdzili, że nie odbyła się żadna dyskusja w zakresie ochrony środowiska i nie postarano się, by zaprosić specjalistów z tej dziedziny do gminy. Mając to na uwadze, skarżący wyrazili niezadowolenie z przebiegu postępowania w sprawie wydania *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* oraz z przebiegu procedury dotyczącej uchwalania dokumentów planistycznych związanych z ww. inwestycją przesyłową w Urzędzie Miasta i Gminy Ślesin.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska *inwestora* zawartego w ww. piśmie z dnia 20 października 2017 r., jak również zarzutów skarżących, *Minister* stwierdza, że ustalona w *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* lokalizacji przedmiotowej inwestycji jest prawidłowa.

Za niezasadny uznać należy zarzut Pani Elżbiety Radke i Pana Ryszarda Radke dotyczący braku ich zgody na lokalizację ww. inwestycji w sąsiedztwie ich działek, oraz zarzut Pana Piotra Rosińskiego dotyczący braku zgody na lokalizację słupa na jego nieruchomości, w sposób wskazany we wniosku *inwestora* i zatwierdzony następnie w zaskarżonej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Przede wszystkim wskazać należy, iż brak zgody skarżących stron na lokalizację przedmiotowej inwestycji w przebiegu ustalonym w zaskarżonej decyzji, nie stanowi o wadliwości *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, gdyż przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy przesyłowej*, nie uzależniają wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody stron postępowania.

Zauważyć bowiem należy, iż *specustawa przesyłowa*, w oparciu o której przepisy wydano zaskarżoną *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* – o czym już była mowa powyżej w niniejszej decyzji – jest aktem prawnym szczególnym, przewidującym uproszczoną (przyśpieszoną) procedurę przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Jest oczywiste, że szybka i sprawna realizacja inwestycji w zakresie sieci przesyłowych i w związku z tym poprawa bezpieczeństwa energetycznego kraju leży w interesie społecznym i gospodarczym. Tymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień *inwestora*, natomiast z drugiej zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości znajdujących się w obszarze inwestycji.

Minister podziela stanowisko *inwestora* zawarte w ww. piśmie z dnia 20 października 2017 r., że nie ma możliwości zmiany trasy linii, o którą postulują skarżący. Z akt niniejszej sprawy wynika, iż zasadniczym celem przedmiotowej inwestycji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej jest poprawa bezpieczeństwa energetycznego. Budowa linii elektroenergetycznej 400 kV relacji Jasiniec – Pątnów to przedsięwzięcie istotne w kontekście unowocześnienia całego Krajowego Systemu Elektroenergetycznego. Połączenie to, przyczyniając się do poprawy zasilania tej części kraju, stworzy nowe możliwości dla rozwoju gospodarczego północnej i centralnej Polski oraz podniesie atrakcyjność inwestycyjną tej części kraju. Jest to zatem niewątpliwie cel publiczny. *Inwestor* szczegółowo wyjaśnił, iż trasa linii 400 kV na terenie gminy Ślesin omija obszary przeznaczone w obowiązujących miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego na tereny mieszkaniowe i inwestycyjne. W wyniku przeprowadzonych konsultacji – jak wskazał *inwestor* – w gminie Ślesin trasę linii kilkakrotnie skorygowano, co w efekcie pozwoliło na maksymalne odsunięcie linii od budynków

mieszkalnych. Dzięki temu w miejscowościach Honoratka, Mikorzyn i Lubomyśle uniknięto wysiedlenia co najmniej 17 budynków mieszkalnych. Nadto, *inwestor* poinformował, że trasa linii 400 kV na odcinku w gminie Ślesin i Skulsk została dostosowana do projektowanej „Odkrywki Ościslwo”.

Nie znajduje również uzasadnienia stwierdzenie skarżących, że skoro postępowanie dotyczące ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej jest postępowaniem prowadzonym z wniosku *inwestora*, do którego należy ustalenie przebiegu projektowanej linii elektroenergetycznej, to oznacza, że *inwestor* „sam sobie wydaje pozwolenie”.

Przepisy *specustawy przesyłowej* nie określają obowiązku zaproponowania przez wnioskodawcę różnych wariantów przebiegu planowanej inwestycji, dlatego też organy orzekające w I i II instancji mają jedynie obowiązek dokonać oceny zgodności z prawem takiego wariantu, jaki przedstawił wnioskodawca. W niniejszej sprawie zatem ani Wojewoda Wielkopolski, ani *Minister*, nie mogli dokonać zmian w przedstawionej przez wnioskodawcę koncepcji przebiegu przedmiotowej inwestycji przesyłowej. Organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej nie jest władny nakazać *inwestorowi* innej lokalizacji inwestycji, skoro ta zaproponowana przez *inwestora* w niniejszej sprawie nie narusza prawa. Niedopuszczalna jest również ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez *inwestora*, bowiem miałaby ona charakter pozaprawny. O przebiegu inwestycji w zakresie sieci przesyłowej decyduje *inwestor* (wnioskodawca), który wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne i techniczno-wykonawcze.

Według *Ministra*, ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestorzy decydować będą o wybudowaniu obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Nie można dopuścić do sytuacji, w której uprawnienia właściciela nieruchomości całkowicie ograniczają uprawnienia *inwestora*. Nieuniknione jest to, że realizacja inwestycji w zakresie sieci przesyłowych stwarza określone uciążliwości dla właścicieli nieruchomości objętych jej zakresem. Ocena decyzji w aspekcie poszanowania uzasadnionych interesów osób trzecich wymaga uwzględnienia, że *inwestor* występując o ustalenie lokalizacji sieci przesyłowej na danej nieruchomości działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

W ocenie *Ministra*, żądania skarżących stanowią *de facto* próbę wykazania posiadania interesu faktycznego, który nie podlega ochronie prawnej na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 5 *specustawy przesyłowej*. Tak sformułowany interes faktyczny skarżących jest analogiczny z interesem każdej innej osoby, na której funkcjonowanie w życiu codziennym będzie miała wpływ realizacja przedmiotowej inwestycji. Uznanie przy tym, że ochronie przewidzianej w powołanym powyżej przepisie podlegać winien interes faktyczny osób trzecich, mogło by prowadzić do paraliżu inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, nie zaś do zapewnienia poszanowania praw, które są zagrożone w związku z planowaną inwestycją. Nie zamyka to stronom prawa do dochodzenia ochrony naruszonych, w ocenie strony, dóbr, w postępowaniu przed sądami powszechnymi w drodze ewentualnych roszczeń cywilnoprawnych.

W związku z powyższym – zdaniem *Ministra* – ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że przebieg przedmiotowej inwestycji w zakresie interesu prawnego skarżących został wytyczony optymalnie. Nie wydaje się możliwe zaprojektowanie inwestycji w zakresie sieci przesyłowych o takim przebiegu, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli nieruchomości objętych inwestycją lub znajdujących się w jej sąsiedztwie. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej właściciela, jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na wywołanie lokalnego konfliktu społecznego, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych, a następnie techniczno-wykonawczych.

W piśmie z dnia 20 października 2017 r. *inwestor* podkreślił, iż starał się odpowiedzieć na potrzeby właścicieli działek na trasie linii oraz okolicznych mieszkańców w możliwie największym stopniu, niemniej jednak, przy skali inwestycji, która ma zapewnić dostęp do energii elektrycznej setkom tysięcy

osób na kolejne kilkadziesiąt lat, nie jest możliwe odsunięcie linii od wszystkich działek, których właściciele tego oczekują.

Zauważyć przy tym należy, że lokalizacja strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy przesyłowej* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności ustalenia lokalizacji ww. inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych, oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez inwestora. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Jeżeli, w wyniku realizacji ww. inwestycji, skarżący poniosą jakiegokolwiek szkody materialne, to będzie im przysługiwało roszczenie odszkodowawcze dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym. Podkreślić także należy, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Wielkopolskiego, jaki *Ministra*, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżących, jako czynnika decydującego o wyborze przez *inwestora* konkretnych rozwiązań technicznych i w tym zakresie podnoszone przez skarżących zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

Co więcej, zauważyć należy, iż wariantowanie przebiegu przedmiotowej inwestycji odbyło się na etapie postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia i to właśnie w tym postępowaniu strony mogły wnosić uwagi, co do trasy projektowanej inwestycji. Należy pamiętać, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych i określone w niej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia są wiążące. W tym postępowaniu w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przeanalizowano warianty przebiegu przedmiotowej inwestycji.

Tak więc należy stwierdzić, że to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji, w tym przyjęcie wariantu jej lokalizacji. To na etapie postępowania o środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia strony mogły wnosić żądania zmiany przebiegu przedmiotowej inwestycji i to właśnie w tym postępowaniu dochodzić swoich racji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17).

Natomiast zarówno Wojewoda Wielkopolski, jak i organ odwoławczy, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych z mocy prawa są związani ustaleniami decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji omawianego przedsięwzięcia. Stosowanie bowiem do art. 86 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*”, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Należy przy tym podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter *sui generis* „rozstrzygnięcia wstępnego” względem ewentualnego przyszłego ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych i pełni ona względem niego w funkcję prejudycjalną. Podnieść również należy, iż organy orzekające o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych nie są właściwe do oceny prawidłowości postępowania zakończonego wydaniem decyzji

o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Kompetencja w tym zakresie przysługuje organom wskazanym w *ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Odnosząc się do zarzutów skarżących dotyczących negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji na życie i zdrowie ludzi, również podkreślić należy, iż wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi zostały przeanalizowane w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, prowadzonego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, zakończonym *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Z uzasadnienia *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* wynika, iż skarżący wnosili uwagi co do przebiegu przedmiotowej inwestycji, w tym jej potencjalnego negatywnego oddziaływania. Odnośnie obaw skarżących dotyczących potencjalnego negatywnego oddziaływania linii 400 kV na zdrowie i życie człowieka, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy wyjaśnił, iż takie inwestycje jak rozpatrywana, są realizowane mając na względzie poziomy dopuszczalne promieniowania elektromagnetycznego, ustalone w drodze rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883). A zatem poziomy te – jak wskazał Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy – uwzględniają aspekty medyczne oddziaływania pól elektromagnetycznych na organizm człowieka i zostały ustalone przy założeniu, że ciągle przebywanie osób w dowolnym wieku i stanie zdrowia (w polach o poziomach niższych), nie może pociągać za sobą negatywnych skutków dla zdrowia tych osób).

Według Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy „realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia z zachowaniem ustalonego pasa technologicznego terenu i tym samym dopuszczalnych poziomów promieniowania elektromagnetycznego w środowisku, nie będzie oddziaływać znacząco na zdrowie ludzi, którzy nie będą na stałe przebywać w pasie technologicznym linii energetycznej”.

Ponadto, w trakcie prowadzonej procedury o ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji ww. inwestycji, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy zwracał się dwukrotnie o opinię do Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Bydgoszczy oraz Wielkopolskiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego, w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych. Zatem przedsięwzięcie zostało poddane ocenie organów administracji publicznej wyspecjalizowanych w zakresie warunków sanitarnych, higienicznych i zdrowotnych i w konsekwencji uzyskało pozytywne opinie warunków realizacji.

Niemniej jednak, chcąc rozwiać obawy okolicznych mieszkańców o zdrowie oraz dążąc do podjęcia działań mających na celu ograniczenie przebywania ludzi w zasięgu pól elektromagnetycznych o poziomach ponadnormatywnych, stosując „zasadę przezorności”, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy w rozstrzygnięciu *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* nałożył obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej w zakresie emisji hałasu i pola elektromagnetycznego (pkt VI *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*).

Natomiast zarówno Wojewoda Wielkopolski, jak i organ odwoławczy w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji omawianej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, związani byli ustaleniami decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia i nie mogli kwestionować jej ustaleń, skoro jest to odrębny akt administracyjny, o czym zresztą była już mowa w niniejszej decyzji.

Powyższej oceny nie zmienia okoliczność wniesionych do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska odwołań od *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. Zauważyć bowiem należy, iż zgodnie z art. 25 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej podlega natychmiastowemu wykonaniu, co ma ten skutek, że przed upływem terminu wniesienia odwołania decyzja ta ulega wykonaniu, a wniesienie odwołania od niej przez którąkolwiek ze stron nie wstrzymuje jej wykonania (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 1066/15, Lex nr 2108434, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2002 r., sygn. akt III RN 201/01, Lex 78675). Z tego względu nieostateczna *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach* mogła być podstawą wydania *decyzji*

Wojewody Wielkopolskiego, jeszcze przed rozpatrzeniem odwołań złożonych od niej do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, gdyż wywiera skutki prawne takie same, jak decyzja ostateczna od daty jej doręczenia stronie.

Co zaś się tyczy zarzutów skarżących dotyczących nieprawidłowości w przeprowadzonych konsultacji społecznych dotyczących ww. inwestycji przesyłowej, zauważyć należy, że *specustawa przesyłowa* nie zobowiązuje *inwestora* do poprzedzenia wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej przeprowadzeniem konsultacji społecznych, które miałyby na celu ustalenie przebiegu projektowanej inwestycji z właścicielami bądź użytkownikami wieczystymi nieruchomości. Niezależnie od powyższego, *inwestor* wskazał, iż organizował spotkania informacyjno-konsultacyjne dla właścicieli nieruchomości, na których planowano poprowadzić trasę linii oraz dla wszystkich mieszkańców zainteresowanych projektem.

Ponadto, podkreślenia wymaga, jak słusznie wskazał *inwestor* i jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że społeczeństwu zapewniono czynny udział w procedurze środowiskowej – zgodnie z przepisami *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Dodatkowo wskazać należy, jak zaznaczył *inwestor* w piśmie z dnia 20 października 2017 r., że na etapie opracowywania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, Gmina Ślesin obwieszczała stosowne informacje, w których mowa była o trasie linii. Jednocześnie, w ramach procedury środowiskowej towarzyszącej realizacji planowanego przedsięwzięcia, Gmina Ślesin zamieszczała stosowne obwieszczenia Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, w których również mowa była o przedmiotowej inwestycji.

Podnoszona przez skarżących okoliczność dotycząca pojawienia się osoby, której właściciele nieruchomości udzielili pełnomocnictw do działania w sprawie przebieg ww. inwestycji przesyłowej, i która następnie nienależycie wywiązała się z powierzonych zadań, nie ma wpływu na prawidłowość *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, a jedynie może być przedmiotem roszczeń cywilnoprawnych ze strony skarżących wobec tej osoby.

Odnosząc się natomiast do zarzutu Pana Piotra Rosińskiego w sprawie braku zgody na „proponowane odszkodowanie”, zaznaczyć należy, że organ orzekający w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych nie orzeka o odszkodowaniu. Kwestie związane z ustaleniem wysokości i wypłatą odszkodowań, pomimo że w pewnym stopniu są związane z decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, stanowią oddzielne byty, podlegające odrębnym trybom zaskarżenia. Zatem też w żaden sposób nie mają wpływu dla oceny legalności zaskarżonej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Ponadto, wskazać należy, iż zgodnie z art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej* niezwłocznie po wykonaniu robót, o których mowa w art. 22 ust. 1, na *inwestorze* ciąży obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu przysługuje od *inwestora* odszkodowanie. Do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 ust. 2 i 4-7 *ugn*.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor*. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* – poza częścią uchyloną niniejszą decyzją – nie naruszają prawa, a zarzuty skarżących stron nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsą*” przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Inwestycji i Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 ppsa.

Z upoważnienia
MINISTRA INWESTYCJI I ROZWOJU

Bartłomiej Szczęśniak

Otrzymują:

1. Wojewoda Wielkopolski,
2. Pan Przemysław Puchta
pełnomocnik Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie,
3. Pani Elżbieta Radke,
4. Pan Ryszard Radke,
5. Pan Piotr Rosiński,
6. A/a.

Do wiadomości:

1. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie,
2. Urząd Gminy Skulsk,
3. Urząd Miasta i Gminy Ślesin,
- ④ 4. Urząd Miejski w Koninie.

